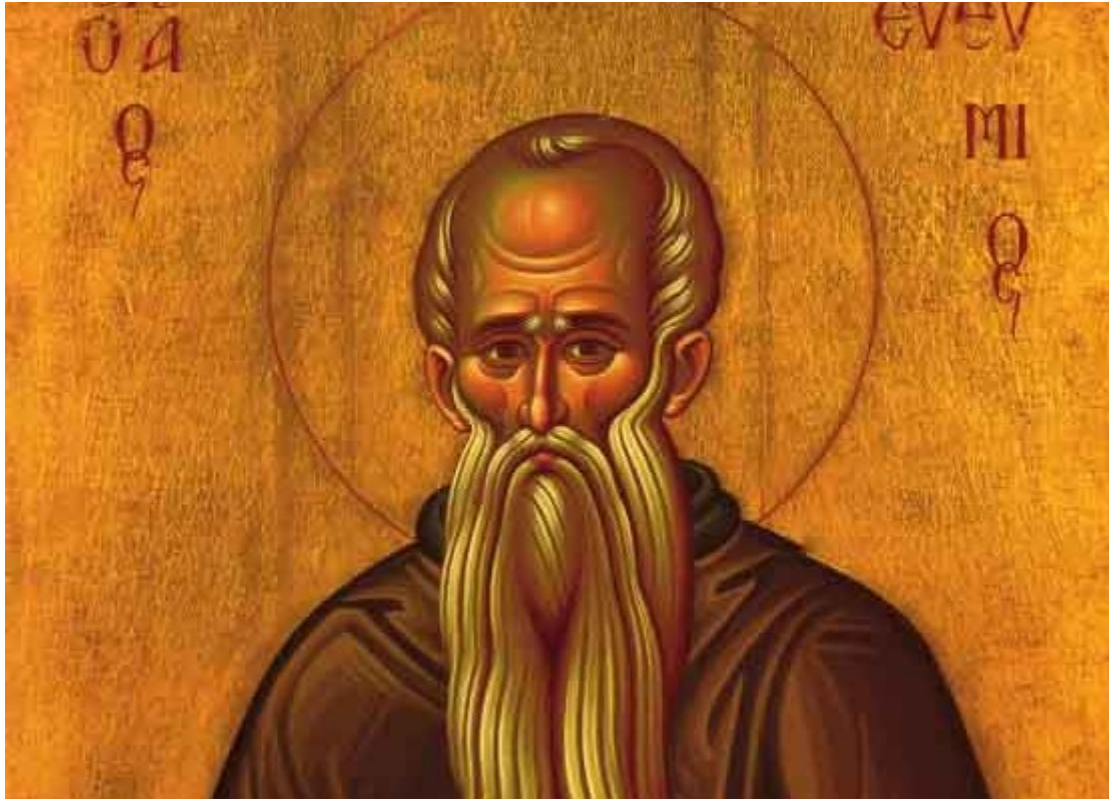

Ο Όσιος Ευθύμιος ο Μέγας

/ [Επικαιρότητα](#)

Ο Όσιος Ευθύμιος ο Μέγας γεννήθηκε στη Μελιτηνή της Αρμενίας το έτος 377 μ.Χ. κατά τους χρόνους της βασιλείας του Γρατιανού (375-383 μ.Χ.). Οι γονείς του Πάυλος και Διονυσία, ανήκαν σε επίσημη γενιά. Άτεκνοι όντες, αξιώθηκαν να αποκτήσουν παιδί, το οποίο αφιέρωσαν στη διακονία του Θεού στο οποίο και κατά θεία επιταγή έδωσαν το όνομα Ευθύμιος, αφού με την γέννησή του τους χάρισε την ευθυμία, τη χαρά και την αγαλλίαση.

Σε ηλικία μόλις τριών ετών ο Ευθύμιος έχασε τον πατέρα του. Τότε η χήρα μητέρα του τον παρέδωσε στον ευλαβή Επίσκοπο της Μελιτηνής Ευτρώιο, ο οποίος, μαζί με τους αναγνώστες Ακάκιο και Συνόδιο που έγιναν αργότερα Επίσκοποι Μελιτηνής, τον εκπαίδευσε καλώς και, αφού τον κατέταξε στον ιερό κλήρο, τον τοποθέτησε έξαρχο των μοναστηρίων.

Από τη Μελιτηνή ο Όσιος μετέβη, περί το 406 μ.Χ., στα Ιεροσόλυμα και κλείσθηκε στο σπήλαιο του Αγίου Θεοκτίστου, όπου και ασκήτευε με αυστηρότητα και αναδείχθηκε μοναζόντων κανόνας και καύχημα. Τόσο δε πολύ πρόκοψε στην αρετή, ώστε πολλοί από τους Σαρακηνούς πίστεψαν στον Χριστό. Τα μεγάλα πνευματικά του χαρίσματα γρήγορα τον ανέδειξαν και η φήμη του ως Αγίου

απλώθηκε παντού. Γύρω του συγκεντρώθηκαν πάμπολλοι μοναχοί, οι οποίοι τον εξέλεξαν ηγούμενό τους.

Ο Μέγας Ευθύμιος με την αγιότητα του βίου του συνετέλεσε στο να επιστρέψουν στο Χριστιανισμό αρκετοί αιρετικοί, όπως οι Μανιχαίοι, Νεστοριανοί και Ευτυχισιανοί, που απέρριπταν τις αποφάσεις της Δ΄ Οικουμενικής Συνόδου. Όμως παντού, όπως στην Αίγυπτο και τη Συρία, επικρατούσαν οι Μονοφυσίτες. Στην Παλαιστίνη όμως, εξ΄ αιτίας της παρουσίας του Αγίου Ευθυμίου και των μαθητών του, επικρατούσε ο χριστιανισμός και η Ορθοδοξία. Όταν δε αργότερα ο Άγιος συναντήθηκε με τη βασίλισσα Ευδοκία που ήταν η σύζυγος του Θεοδοσίου του Β΄ που και εκείνη είχε εμπλακεί στα δίκτυα της αίρεσης των Μονοφυσιτών, με πειστικότητα μίλησε μαζί της, ώστε την επανέφερε γρήγορα στους κόλπους της Ορθοδοξίας.

Ο Άγιος Ευθύμιος είχε λάβει από το Θεό το προορατικό χάρισμα και τη δύναμη να κάνει θαύματα, όπως με ελάχιστα ψωμιά κατόρθωσε να χορτάσει τετρακόσιους ανθρώπους που κάποτε την ίδια μέρα τον επισκέφθηκαν στο κελί του. Αλλά και πολλές γυναίκες που ήταν στείρες, όπως και η δική του μητέρα, με τις προσευχές του απέκτησαν παιδί και έζησαν τη χαρά της τεκνογονίας.

Έτσι η φήμη του διαδόθηκε παντού και πολλοί ήταν εκείνοι που ήθελαν να τον γνωρίσουν από κοντά για να τους λύσει τα όποια προβλήματά τους. Αυτό όμως δυσκόλευε τον Άγιο που επιθυμούσε μεγαλύτερη ησυχία για προσευχή. Όταν αποφάσισε να εγκαταλείψει τη Λαύρα και να αποσυρθεί σε έρημους τόπους, πλήθος κόσμου μαζεύτηκε γύρω του, άλλοι για να τον αποχαιρετήσουν και άλλοι για να τον ακολουθήσουν. Τότε ο Άγιος βρήκε την ευκαιρία να τους ανακοινώσει, ότι «μόνο αυτή την εβδομάδα θα είμαι μαζί σας γιατί από τα μεσάνυχτα του Σαββάτου θα ζούμε χωριστά».

Πλησίαζε η γιορτή του Αγίου Αντωνίου και ο Άγιος τους παρακάλεσε να κάμουν ολονύχτια αγρυπνία, όπου μετά τους μάζεψε και τους ανακοίνωσε ότι «ο Κύριος με καλεί από την παρούσα ζωή στη μέλλουσα, αύριο». Στη συνέχεια τους ζήτησε να του υποδείξουν ποιο άτομο προτείνουν για ηγούμενό τους. Εκείνοι ομόφωνα του πρότειναν τον Δομετιανό που από όλους θεωρούνταν περισσότερο ενάρετος. Ο Άγιος Ευθύμιος τους παρακάλεσε να εκλέξουν κάποιον άλλο, «γιατί το Δομετιανό που προτείνατε θα μείνει μαζί σας μόνο μια βδομάδα μετά το θάνατο το δικό μου» εννοώντας έτσι, ότι θα ζήσει μόνο μια βδομάδα μετά το θάνατό του. Οι Μοναχοί έμειναν έκπληκτοι και άφωνοι μπροστά σε αυτά που έβλεπαν και άκουγαν. Διέκριναν έτσι στον Άγιο ένα ξεχωριστό πνευματικό χάρισμα που για να το κατακτήσει κανείς απαιτούσε μεγαλύτερους αγώνες. Όμως έπρεπε να συμμορφωθούν και με την επιθυμία του Αγίου, που τους ζήτησε να προτείνουν τον

ηγούμενό τους. Του πρότειναν τον οικονόμο Ηλία, μοναχό μιας πλησιέστερης Μονής που ήταν καθ' όλα ενάρετος. Ο Άγιος απευθυνόμενος στο Μοναχό Ηλία τον συμβουλεύει λέγοντάς του: « πρόσεχε να ωφελήσεις αυτούς που σε πρότειναν και τον εαυτόν σου».

Όμως η ώρα πλησίαζε που επρόκειτο να αφήσει την παρούσα ζωή ο Άγιος. Αποσύρθηκε στο διακονικό του παίρνοντας μαζί του το Δομετιανό. Έμειναν μαζί τρεις μέρες προσευχόμενοι και τη νύχτα του Σαββάτου « εκοιμήθη εν ειρήνη, και απήλθε προς την εκείθεν μακαριότητα, πρεσβύτης και πλήρης ημερών γενόμενος, εικοστήν Ιανουαρίου, εν έτει από Χριστού 473», σε ηλικία 97 χρόνων.

Η μνήμη του τιμάται από την Εκκλησία 20 Ιανουαρίου.